

TURCZI ISTVÁN VERSE

Kolumbusz befejezte imáját

Szilágyi Domokos Whitman-változatai mögé

*„Mondd hát: mire
végzi az elme?”
(Sz. D.)*

Drága hajóimat Terád hagytam.
Templom volt nekem mindegyik hajó.
De a sok halál, fertő, felszentelt bűn
mögöttem már nem leimádkozható.

Késő; agyamban sajtó zűrzavar van.
Végtelen ég és végtelen föld között
tengerek-harapta, kihűlő testembe
a véges ember árnya költözött.

Közel a végső stáció; fejem fölött
a felhő összezárul. Az idő szorít.
Hallgatsz, Uram, pedig csak Te tudod,
mit tartogat számomra Valladolid...

Sokáig szót értettünk. Megvédtél
széltől, szegénytől, halálos sebtől.
Most elengedni készülsz, tudom.
Legalább óvj a tökéletesebbtől.

Te repítsd árva hajóim tovább.
Legyél Te az utazó türelmes társa.
Legyél a rögeszmém, az utópiám,
elporló vágyaim meghosszabbodása.

Legyél tanúja, hogy a genovai takács
fia, ha egyszer elalszik, mint a harmat,
egyházi, világi átkokat semmibe véve
megtartott minden fogadalmat.

Hanyatló nap alatt keserves földi
utamra ne mondj sietve áment,
ha már a teremtés képmutató felét
legyűrve egy otthontalan élet ráment.

Ha már meztelen lelkemet, a halál
kurváját, egyedül Te látod, Uram,
Te látod a megbékélés parazsát,
s nem tükör által, nem homályosan.

Légifelvétel a rudabányai bányatőről, 2008.